Κική Δημουλά

Πέρασα

Because these wings are no longer wings to fly — T.S. Eliot

Περπατώ και νυχτώνει.

Αποφασίζω και νυχτώνει.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Υπήρξα περίεργη και μελετηρή.

Ξέρω απ’ όλα. Λίγο απ’ όλα.

Τα ονόματα των λουλουδιών όταν μαραίνονται,

πότε πρασινίζουν οι λέξεις και πότε κρυώνουμε.

Πόσο εύκολα γυρίζει η κλειδαριά των αισθημάτων

μ’ ένα οποιοδήποτε κλειδί της λησμονιάς.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Πέρασα μέρες με βροχή,

εντάθηκα πίσω απ’ αυτό

το συρματόπλεγμα το υδάτινο

υπομονετικά κι απαρατήρητα,

όπως ο πόνος των δέντρων

όταν το ύστατο φύλλο τους φεύγει

κι όπως ο φόβος των γενναίων.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Πέρασα από κήπους, στάθηκα σε συντριβάνια

και είδα πολλά αγαλματίδια να γελούν

σε αθέατα αίτια χαράς.

Και μικρούς ερωτιδείς, καυχησιάρηδες.

Τα τεντωμένα τόξα τους

βγήκανε μισοφέγγαρο σε νύχτες μου και ρέμβασα.

Είδα πολλά και ωραία όνειρα

και είδα να ξεχνιέμαι.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Περπάτησα πολύ στα αισθήματα,

τα δικά μου και των άλλων,

κι έμενε πάντα χώρος ανάμεσά τους

να περάσει πλατύς ο χρόνος.

Πέρασα από ταχυδρομεία και ξαναπέρασα.

Έγραψα γράμματα και ξαναέγραψα

και στο θεό της απαντήσεως προσευχήθηκα άκοπα.

Έλαβα κάρτες σύντομες:

εγκάρδιο αποχαιρετιστήριο από την Πάτρα

και κάτι χαιρετίσματα

από τον Πύργο της Πίζας που γέρνει.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη που γέρνει η μέρα.

Μίλησα πολύ. Στους ανθρώπους,

στους φανοστάτες, στις φωτογραφίες.

Και πολύ στις αλυσίδες.

Έμαθα να διαβάζω χέρια

και να χάνω χέρια.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Ταξίδεψα μάλιστα.

Πήγα κι από δω, πήγα κι από κει…

Παντού έτοιμος να γεράσει ο κόσμος.

Έχασα κι από δω, έχασα κι από κει.

Κι από την προσοχή μου μέσα έχασα

κι από την απροσεξία μου.

Πήγα και στη θάλασσα.

Μου οφειλόταν ένα πλάτος. Πες πως το πήρα.

Φοβήθηκα τη μοναξιά

και φαντάστηκα ανθρώπους.

Τους είδα να πέφτουν

απ᾽ το χέρι μιας ήσυχης σκόνης,

που διέτρεχε μιαν ηλιαχτίδα

κι άλλους από τον ήχο μιας καμπάνας ελάχιστης.

Και ηχήθηκα σε κωδωνοκρουσίες

ορθόδοξης ερημίας.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Έπιασα και φωτιά και σιγοκάηκα.

Και δεν μου ‘λειψε ούτε των φεγγαριών η πείρα.

Η χάση τους πάνω από θάλασσες κι από μάτια,

σκοτεινή με ακόνισε.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Όσο μπόρεσα έφερ' αντίσταση σ' αυτό το ποτάμι

όταν είχε νερό πολύ, να μη με πάρει,

κι όσο ήταν δυνατόν φαντάστηκα νερό

στα ξεροπόταμα

και παρασύρθηκα.

Όχι, δεν είμαι λυπημένη.

Σε σωστή ώρα νυχτώνει.

Από "Το Λίγο του Κόσμου", 1971